

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΕΝΟΙ

ΤΑ ΘΛΙΜΜΕΝΑ ΚΛΟΥΒΙΑ

ΕΛΛΗ ΡΟΥΣΣΙΔΟΥ

ΤΑ ΘΛΙΜΜΕΝΑ ΚΛΟΥΒΙΑ

SAD CAGES

Έλλη Ρουσσίδου

ΤΑ ΘΛΙΜΜΕΝΑ ΚΛΟΥΒΙΑ / SAD CAGES

Συγγραφέας: Έλλη Ρουσσίδου

Υπεύθυνη Παραγωγής: Φωτεινή Σασσάλου

Σελιδοποίηση: Χρήστος Σουγιούλ

Σχεδιασμός Εξωφύλλου: Μάριος Σιδέρης

© Copyright 2012, Έλλη Ρουσσίδου

Ψηφιακή Έκδοση Ιανουάριος 2013

ISBN 13: 978-960-387-978-7

myedition.gr

Δέφνερ 3 & Τιμολέοντος 8, 116 36 Αθήνα

τηλ.: 210 9212244 | fax: 210 9212234

www.myedition.gr | e-mail: info@myedition.gr

facebook.com/myedition.gr

Απαγορεύεται η με οποιονδήποτε τρόπο, μέσο και μέθοδο αναδημοσίευση, αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, θέση σε κυκλοφορία και η εν γένει πάσης φύσεως χρήση και εκμετάλλευση του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμηματικά σύμφωνα με τις διατάξεις της υπάρχουσας νομοθεσίας περί προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας.

Για την παραγωγή και την εκτύπωση του παρόντος συγγράμματος κατεβλήθη κάθε δυνατή προσπάθεια δημιουργίας ενός άριτου προϊόντος. Ως εκ τούτου, ο εκδότης και ο συγγραφέας ουδεμία ευθύνη φέρουν για τυχόν λάθη ή παραλείψεις του περιεχομένου του.

ΜΕΡΟΣ Α'

Ο Οικωνός

Είδα κάτι στα μάτια μου
και ήξερα πως έπρεπε να σηκωθώ...
Αυτή η καρέκλα
χίλια χρόνια ριζωμένη
μού ρούφαγε σώμα και μυαλό.

Η δική μου Ειρήνη
θα ρθει τόσο αργά
με βήματα γλυκά
να ξεσκεπάσει
το παλτό του Πόνου
που φόραγα απο παλιά...

Πότε η Ειρήνη
θα μπει μέσα μου...
θα'ρθει άραγε μόνη της να με βρεί...

Κάτω στις νύχτες
οι πάγοι κοιμούνται
μάτια που πάντα ψάχνουν
να στεγνώσουν καλά.
Έκατσες δίπλα μου
και μοιάζεις καινούργιος
για γοητεία κυλάει σε λόγια παλιά.

Κι ο ήλιος πέφτει
τόσο ξαφνικά
το φως που ρίχνει
δε με ξυπνά
και τα φώτα που γυρίζουν
στα μάτια μου τώρα
μοιάζουν θολά.

Μπρός στο τιμόνι
τα φώτα τυφλώνουν
Μπλέ κόκκινα, χρυσά και μαβιά...
Αν ήταν να'ρθεις
θα σε είχα γνωρίσει
τώρα μάλλον πια είναι αργά.

Κι ο ήλιος πέφτει τόσο αργά
το φως των ματιών σου
με ξεγελά
και οι στροφές της ζάλης
χάνονται σε χάρδια κρυφά .

Τραγουδούσαν ξανά για το Γκρίζο Ασήμι
και η νύχτα ήταν βαρειά.

Τα σπίτια που περνούν
ξωπίσω μου
σκύβουν γέροντας πάνω μου
νιώθω να με αγγίζουν
ακούω τις φωνές τους να στραγγίζουν.

Όλα έχουν φύγει απο τον δρόμο τους
γιατί ποιός άραγε να τον είχε χαράξει...
Η μοίρα που βρήκαμε
να περιμένει
ήταν απο αιώνες πια κλεμμένη.

Γέλια παιδιών
που πια δεν ακούγονται...
Νευρώσεις ενηλίκων
σωθικά που τρώγονται.
Ρίμες δεν βγαίνουν
απο μυαλά που λαδώνονται.

Οι γέφυρες που πάτησαν οι ρόδες μου
λύγισαν απο δάκρυα και κούραση
κισσός ποτέ δεν άγγιξε το σώμα τους
ψυχρό τσιμέντο
που αφύσικα μαλάκωσε...
Όλα έχουν πια φύγει απο το δρόμο τους
γατί ποιός άραγε τον είχε χαράξει...
Η μοίρα που βρήκαμε
να περιμένει ,
ήταν κι αυτή
απο αιώνες κλεμμένη.

Υπάρχουν ρόλοι για όλους
μα κάπου χάθηκε το σενάριο.
Το θέατρο κλείνει
λόγω σπασμένης σκηνής.

Ακούγατε τα τριξίματα για χρόνια...
Μάταιο στα κουφά σας αυτιά
η αυλαία τώρα πέφτει
σε κεφάλια ήδη σκυφτά.

Καλειδοσκοπικά μου μάτια
πόσο σας έχω πια κουράσει
ποτέ σε δρόμους με μετάξι
δεν σας ταξίδεψα εγώ.

Μικρά γατιά που πνίγαν φίδια
πάντα τα ίδια και τα ίδια
να πνίγονται στην φθήνεια
και στην εσχατιά.

Καλειδοσκοπικά μου μάτια
σαν καρχαρίας και σαν μύγα
έβλεπα όλα αυτά που είδα
μέσα στην κρύα τους καρδιά.

Χωρίς ιδέες, γεμάτοι γνώμες
αυτοί που ξέρναγαν συγγνώμες
στο ψέμα πνίγονταν ξανά.

Καλειδοσκοπικά μου μάτια
κι αν το καλό αργήσει να 'ρθει
δεν πείστηκα απ'την απάτη
θα είμαι εκεί να περιμένω
για όλα αυτά που υπομένω.

Όταν η διάσταση θα είναι παλιά
δεν θα ψάχνω πια καμμιά ελπίδα
γιατί η γαλήνη θα είναι εκεί
θα'ρθει σαν βρέφος να με βρεί.